KS. DR PAWEŁ KALETA – adiunkt Katedry Norm Ogólnych i Kościelnego Prawa Majątkowego, Instytut Prawa Kanonicznego, Wydział Prawa, Prawa Kanonicznego i Administracji Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II
Al. Racławickie 14, 20-950 Lublin, Polska
e-mail: kaleta@kul.pl

Władza nadzorowania zarządzaniem dobrami kościelnymi (kan. 1276 § 1-2)

S t r e s z c z e n i e

Władza nadzorcza w odniesieniu do dóbr kościelnych umocowana jest w *munus regendi* biskupa diecezjalnego, którego jednym z celów jest troska, aby do dyscypliny kościelnej nie wkradły się nadużycia. Celem artykuły było przedstawienie zadań nadzorowania ordynariusza w zakresie zarządzania dobrami kościelnymi.

Istotną treścią nadzorowania jest nie tyle kontrola, ile czuwanie; za taką eksplikacją przemawia użycie kan. 1276 § 1 i z kan. 392 § 2 łacińskiego czasownika *advigilare* – 'czuwać', 'troszczyć się'. Przedstawiona analiza KPK/83 wskazuje, że ordynariusz władzę nadzoru wykonuje w dwojaki sposób: przed dokonaniem aktu prawnego oraz po jego dokonaniu.

Do zakresu władzy nadzorczej ordynariusza należy:

a) wydanie szczegółowych instrukcji dotyczących zarządu dóbr kościelnych;

b) wydanie stosownych zezwoleń aktów związanych z zarządem dobrami kościelnymi;

c) ingerowanie w przypadku zaniedbań zarządcy.

W zakresie wykonywania władzy nadzorczej prawodawca wprowadził dwa ograniczenia; dotyczą one publicznych osób prawnych podlegających jego władzy oraz zachowania prawnych tytułów przyznających większe uprawnienia.

Autor wnioskuje, że przepisy prawne dotyczące nadzoru są narzędziem ochrony dóbr kościelnych, aby te były wydatkowane zgodnie z celami dóbr kościelnych. Zachowanie prawa nadzoru ma przyczynić się do podjęcia większej odpowiedzialności za dobra kościelne i zbudowania większego zaufania wobec osób, które zarządzają dobrami kościelnymi.

Słowa kluczowe: władza rządzenia, ordynariusz, dobra kościelne

REV. PAWEŁ KALETA, PH.D. – associate professor in the Department of General Norms of the Canon Law and Church Patrimonial Law, Institute of Canon Law, Faculty of Law, Canon Law and Administration at the John Paul II Catholic University of Lublin
Al. Racławickie 14, 20-950 Lublin, Poland
e-mail: kaleta@kul.pl

Supervisory authority of the Ordinary concerning administration of ecclesiastical goods (can. 1276 § 1-2)

S u m m a r y

This paper concerns the supervisory authority of the ordinary concerning ecclesiastical goods. The question which the Author poses is: What are Ordinary's competence**s** in relation to the administration of all the goods which belong to public juridical persons subject to him? The content of the study shows that the essence of supervisory authority is administration to ensure that abuses do not creep into ecclesiastical discipline. In this context, can. 392 §2 is a clarification of can. 1276 §1-2. The scope of the supervisory authority of the Ordinary relates mainly to: issue special instructions, within the limits of universal and particular law; issue relevant permissions of acts of extraordinary administration; intervene in case of negligence of administrator.

The 1983 Code has determined two limits in performing the supervisory authority: the first concerns public juridical persons subject to the authority of the Ordinary. The second requirement is to observe legal titles which may give greater rights. For example the religious house of diocesan right.

Canon law in regard to supervision, is the instrument of protection of ecclesiastical goods, in order to ensure that they are used in accordance with the objectives of ecclesiastical goods. The supervision right is to help undertake greater responsibility for ecclesiastical goods and to build greater confidence in the people who administer them.

Key words: Power of governance, the Ordinary, ecclesiastical goods